

Onze Spaanse educatoren, Luisa en Yessica, hadden een activiteit voorbereid, want inderdaad... kerst staat voor de deur! En omdat dit ook een echt familiefeest is, moeten we de kinderen extra goed opvangen.

Het was het begin van een heerlijk gezellige avond. De kinderen huppelden zenuwachtig rond, allen in afwachting en nieuwsgierig wat de kerstman hen brengen zou. Glunderende oogjes staken onder de typisch rode kerstmutsen uit. De kerstboom van Los Cachorros stond te pronken naast een reusachtige kartonnen kerstwand, met een gigantisch grote stal, gevuld met leuke geboetseerde mannetjes, beestjes (ja zelfs tot kippen toe) en natuurlijk... daarmiddenin het stro: kindeke Jezus.

De activiteit begint. Jack kreeg al meteen een *straf*. Onze kleine spruit wipt de zetel uit en moest spiegel spelen van profesora Inge. Nu, ik weet niet welke betekenis dat woord hier heeft, maar hij leek eerder gewoon te reageren op haar gedrag dan het werkelijk na te doen. Hijzelf was er echter wel ten volle van overtuigd dat hij exact dezelfde positie als Inge aannam.

Genieten om dit te zien. Even het stoere omhulsel en de *niemand kan hier binnen-wand* wordt doorprikt en de kinderen zijn echt gewoon weer kind. Geen zorgen, behalve dan over datgene wat ze weldra zouden gaan krijgen voor kerst...

Of dan heb je onze Yorni, die de grootste bek en de meeste energie heeft. Ook hij moet op een bepaald moment naar voor.... Maar oeps, wel om een aap na te doen. Ja,... NO WAY, dat is waaay too cool voor hem. Huphup, op bevel van Yorni propt iedereen zijn camera's weg en even later slaagt hij erin om zodanig te onderhandelen met Luisa, de spelbegeleidster, dat hij maar voor een halve seconde gek moest doen.

Vanuit de zetel zag ik iedereen aandachtig meevolgen. Het leek wel alsof de TV op stond, want zelden is hun concentratiegehalte zo hoog als gedurende Spongebob of Tom en Jerry.

We aten Paneton, dronken warme chocolademelk en aten een of ander groot beest op. De families vertrokken met hun kinderen, en zoals elk jaar bleven enkelen achter. Ze waren niet echt triest, want een kerst op Los Cachorros zou wel eens veel leuker kunnen zijn dan thuis...

Later op de avond keken we met zn allen TV! Ik plant me tussen de kinderen op de matrassen en leg me neer naast Jack. Hij komt dicht tegen me aanliggen en ik voel zijn hand naar mijn oksel schuiven. Ik kijk vanuit mijn linkerooghoek naar hem en hij trekt een bek alsof hij heel aandachtig tv kijkt. Twee seconden later roept hij AANVALLEN! en vliegt hij boven op mij om een kietelgevecht te starten. Nu, hij is misschien de kleinste en hij weegt misschien niet zo veel, maar als hij in de aanval gaat, kan je maar beter wegwezen....:)

Wat liggen ravotten met de kinderen en na een half uurtje viel iedereen stil. Ik voel dat Carlos naast mij diep begint te ademen en Jack, ook hij ... slaapt! Ik sta op en kijk rond en blijkt dat die kleine duiveltjes als engeltjes zo lief allemaal doodop zijn om elf uur s avonds. Ik maak ze wakker en stuur ze naar bed. Allemaal in een waas protesteren ze een beetje maar doen

spontaan wat ik hen vraag. Ik til Jack op en leg hem in bed, doe hem zijn pyama aan en hij blijft schattig doorslapen. Als ik dan zeg slaapwel Jack, vraagt hij me of hij morgen wel naar school moet... Voor de 100ste keer antwoorden wij hem dat het vakantie is en dat hij zich geen zorgen hoeft te maken...

En zo kwam een einde aan een supergezellige, typisch Peruaanse kerst, in Los Cachorros. We sluiten de gekke, emotionele en leuke voormiddag af met een diner in de zon, lachende gezichten en meer nog... een heel tevreden en mooi team!